

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Józef Iwulski (sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku R. Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 stycznia 2010 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 września 2009 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 września 2009 r., Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonego R. Ł. od wyroku tego Sądu z dnia 4 lutego 2009 r. wydanego w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o rentę.

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Apelacyjny wywiódł, że zarządzeniem z dnia 14 lipca 2009 r. pełnomocnik ubezpieczonego został zobowiązany do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej przez dołączenie pełnomocnictwa procesowego do występowania przed Sądem Najwyższym oraz nadesłanie dwóch odpisów skargi, w terminie tygodniowym pod rygorem jej odrzucenia. Pełnomocnik skarżącego w dniu 31 lipca 2009 r. złożył wymagane pełnomocnictwo, ale nie złożył odpisów skargi kasacyjnej. W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny uznał, że w zakreślonym terminie skarżący nie uzupełnił

braków formalnych skargi kasacyjnej, co powodowało jej odrzucenie na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie ubezpieczony zarzucił naruszenie „art. 398 k.p.c.” przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, gdyż - jego zdaniem – „złożone odpisy skargi kasacyjnej oraz uzupełnienia skargi kasacyjnej spełniają wymogi pisma procesowego w ogóle i skargi kasacyjnej w szczególności - jest wskazane zaskarżone orzeczenie, przytoczone są podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oraz wnioski o uchylenie i zmianę orzeczenia ze wskazaniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany”. Ponadto żalący się zarzucił niewyjaśnienie, czy „uzupełnienie dotyczyło skargi kasacyjnej, czy uzupełnienia skargi kasacyjnej i czego dotyczy rzekomy brak uzupełnienia, gdyż w aktach znajduje się po kilka odpisów skargi kasacyjnej i kilka uzupełnień skargi kasacyjnej składanych wielokrotnie od lutego 2009 do października 2009”. Żalący się podniósł, że kilkakrotnie uzupełniał skargę kasacyjną, dlatego w aktach sprawy jest „pokaźna ilość” zarówno odpisów skargi kasacyjnej, jak i odpisów uzupełnień skargi kasacyjnej. Tych odpisów i uzupełnień „było tak wiele, że odwołujący i jego pełnomocnik łatwo się mogli pogubić w tym wszystkim”. Tymczasem Sąd drugiej instancji nie wyjaśnił, czy zbyt mało jest odpisów skargi kasacyjnej, czy odpisów uzupełnień skargi kasacyjnej oraz, które z nich należy „znowu uzupełnić”. Żalący się dodał iż, „w tym całym chaosie formalistyczno-prawnym zgubiono istotę sporu i dramat człowieka, który nie będąc zdolny do pracy od wielu lat i korzystając z renty inwalidzkiej został jej po latach w sposób błędny pozbawiony i nie mogąc pracować, chce zapewnić sobie środki do życia. Przykre, że rozważania nad treścią złożonej skargi poszły w nieoczekiwanym kierunku, pomijającym treści merytoryczne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne, choćby już z tego względu, że skarżący jako jego podstawę powołał naruszenie art. 398 k.p.c., który stanowi, że przepisy działu V (Środki odwoławcze) stosuje się odpowiednio do zażaleń na zarządzenia przewodniczącego. Jest więc oczywiste, że ta regulacja w ogóle nie ma zastosowania do sytuacji procesowej ubezpieczonego, w której wydano zaskarżone postanowienie.

Odnosząc się do argumentów powołanych przez skarżącego w uzasadnieniu zażalenia, w pierwszym rzędzie podnieść należy, że obowiązkiem wnoszącego skargę kasacyjną (poza dołączeniem jej odpisu dla strony przeciwnej - art. 128 § 1 k.p.c.) jest dołączenie dodatkowych dwóch odpisów skargi przeznaczonych dla Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego (art. 398⁴ § 3 k.p.c.). Składając skargę kasacyjną ubezpieczony powinien więc przedłożyć trzy jej odpisy. Z akt sprawy wynika, że ubezpieczony złożył tylko dwa odpisy skargi (adnotacja na prezentacie biura podawczego Sądu Apelacyjnego k. 90). Uzasadnione było wobec tego wezwanie go do złożenia dodatkowego (trzeciego) odpisu skargi. O tyle wezwanie pełnomocnika do złożenia dwóch dodatkowych odpisów skargi nie było prawidłowe. Jednakże skarżący - w wykonaniu tego wezwania - nie złożył żadnego odpisu skargi, a jedynie przedłożył pełnomocnictwo do występowania w postępowaniu kasacyjnym (k. 98). Już to stanowiło podstawę odrzucenia skargi kasacyjnej po upływie terminu określonego do wykonania zarządzenia z dnia 14 lipca 2009 r. Kolejne wezwanie pełnomocnika ubezpieczonego, tym razem o uzasadnienie wniosku w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (k. 100), było więc zbyteczne. Wykonanie tego wezwania nie miało już jednak znaczenia, dla oceny, że skarżący uprzednio w wyznaczonym terminie nie dołączył trzeciego odpisu skargi kasacyjnej.

W przedstawionej sytuacji procesowej nie może więc być wątpliwości, że skarżący nie wykonał w terminie wezwania Sądu drugiej instancji z 14 lipca 2009 r. w przedmiocie usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej (nie wykonał go w całości), gdyż nie złożył trzeciego odpisu skargi kasacyjnej. Podkreślenia wymaga, że wezwanie w tym zakresie było jednoznaczne i nie występował w zakresie jego wykonania (wówczas) żaden „chaos formalistyczno-prawny”. Odrzucenie skargi przez Sąd Apelacyjny miało zatem podstawę w art. 398⁶ § 2 k.p.c., a argumenty przytoczone w zażaleniu o „zgubieniu istoty sporu” nie stanowią prawnych zarzutów dotyczących zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy stwierdza przy tym, że w aktach sprawy znajdują się „luzem” (niewszyte) dwa dodatkowe odpisy skargi kasacyjnej, ale złożone „osobiście” w dniu 9 października 2009 r., a więc już po wydaniu zaskarżonego postanowienia (co wynika z prezentaty biura podawczego). Oznacza to, że skarżący nie złożył tych

odpisów w terminie wyznaczonym w wezwaniu Sądu z dnia 14 lipca 2009 r., lecz po jego upływie.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.